

מזימות המסניות. יוחנן באדר הקשיש הירפה אף הוא ממלאכה זו. את ירושתו הנחיל לח"כ משה נסים. בנו של הראשון לציון לשעבר, שזכה לא מכבר למתנה כידהמלך מידי עם ישראל, שהעניק לו את דירתה-השרד-לשעבר שלו כנס איתי.

לא ברור עדיין מי הוא בעליבריתו של נסיס-הבן על ספסלי המערך, ירושו של עופר. אבל המזימה עצמה ברורה בתכלית.

באדר-אזניה. עד לינואר 1966, היו בידי חבריה-הכנסת, כיחידים, שלושה מכ-שירים רבי-חשיבות: ההצעה-לסדרה-היום, הצעת-החוק-הפרטית והשאלית. כל חבר כנסת יכול היה להשתמש בהן ללא הגר-בלה, על פי כישורו ויוזמתו.

חודשיים אחרי שנכנס אורי אבנרי ל-כנסת, נולדה המזימה הראשונה לסתימת-הפה. יוזמתם הנמרצת של אבנרי ויועצו הפרלמנטרי הדגומי, עורך-הדין אמנון זיכרוני, הטביעה את חותמה על הכנסת השישית כבר בימיה הראשונים.

כדי לסתום את הפה ליוזמה זו, קמה המזימה של באדר-אזניה — ברוב אזניה ממפא"י ויוחנן באדר מחרות. הם הו-ציאו את הצעת-החוק-הפרטית ואת ה-הצעה-לסדרה-היום מידי חבריה-הכנסת, הע-בירו אותה לידי הסיעה. נקבעה, מיכ-סה, שלא הותרה לסיעות הקטנות אלא אפשרות זעומה להשתמש במכשירים אלה. לסיעת-יחיד נותרו שלוש הצעות-לסדר-היום בשנה.

המטרה המוצהרת היתה לשים מחסום בפני הסיעות הקטנות, ובמיוחד בפני סיעת העולם הזה — כוח חדש, שהיתה או הסיעה הקטנה הפעלתית היחידה. אולם הושגה גם מטרה שניה. ברגע שנק-בעה "מיכסה", לא יכול היה גם חבר של סיעה גדולה להגיש הצעה-לסדרה-היום באופן חופשי. הוא נאלץ לקבל אישור מהלהלתי-הסיעה.

אבנרי-תמור. אולם בחומת המיכ-סה נותרה פריצה קטנה: ההצעה "הדחו-פה" לסדרה-היום. נקבע שאם נשיאות הכנסת מכירה בהצעה-לסדרה-היום כ"דחו-פה", הרי זו עולה מידי מחוץ לכל מיכסה.

אמנם, בנשיאות ישבו רק נציגי הסיעות הגדולות, וכך נדחתה כל הצעה של סיעה קטנה כימעט אוטומטית. אולם כא-שר אושרה הצעה של סיעה גדולה על נושא מסויים, אייפאשר היה לשלול גם הצעה של סיעה קטנה? נושא זה.

תוך שימוש זריז באפשרות זו, הצי-לוחו אורי אבנרי, ושמואל תמיר, בכנסת הששית והשביעית, על העלות עשרות הצ-עות הדחופות. שימוש זה עוד יותר ניתן לשאלתה, שהיתה במשך מנוון עד ש-אבנרי-זיכרוני הוציאו אותה ממחסן הגרונטאות והפכוה לכלי-מאבק ראשוני במעלה.

3 שאילתות בשנה. עתה בא נסים, באישור הנחלת הליכוד, לשבור שני כלים אלה. הוא הציע כי להבא יהיו גם הצע-עות-הדחופות-לסדרה-היום והשאליות כפוי-פות למיכסה הסיעתית. בתוך הסיעות, הם יחולקו שווה-בשווה בין החברים.

יתכן כי מטרתו המיידית של נסים היא למנוע כל אפשרות-פעולה לשמואל תמיר, שהמאים את עצמו סופית על חבריו בליכוד, המבקשים עתה לסלקו. אולם תוך כוח תוך כך מבקשת המזימה החדשה לחסל את שארית כושרי-הפעולה של ה-סיעות הקטנות. אם תתקבל ההצעה, תוכל סיעת-יחיד להגיש שלושי-ארבע שאליות בשנה.

היה זה אופייני למצב בכנסת, ש-כימעט איש לא שם לב למזימה זו ולא הירום נגדה קול — גם לא אנשי הסיעות הקטנות, המשותקים עתה ביגלל ההלם של התפרקות סיעת יעד.

בריאות

איך שוחרר גלילי?

האם מותר לקרובין

התנקשות לעיין בתיק

הרפואי שד המתנקש?

מהי האחריות המוטלת על רופאים ה-משחררים מאישפוז חולי-נפש מסוכנים? האם מותר לקרובנות פישעיהם של חולי-נפש כאלה לעיין בתיקיהם הרפואיים, כדי לקבוע אחריות זו? האם יכולים רופאים כאלה להתחבא מאחרי חסינות מיקצו-עית?

שאלות אלה לא נבדקו מעולם בבית-המשפט (המשפט בעמוד 24)

זיגל בין שנים מבלישו

ממ"ש מוריס סרור

(מימין) ורפ"ק נורמן

פיט.

זיגל והבלשים

גשם קשה לראות. אנשיו של זיגל מיהרו להדליף לעיתונ-אים כי "ידוע לנו שלפורצים היה מידע מבפנים, מאנשי מישרטה או אזרחים העוב-דים במישרטה." דובר המישרטה אף הכחיש נימרוצות כאילו היו בכספת מיסמכים ה-חשובים להמשך רדיפת זיגל את חלפני הדולרים. אולם ידוע כי בנוסף לסכום הענק היתה בכספת שהלכה לטייל ערימה גדולה של מיסמכים. בכספת סמוכה לה, שניצבה בחדר הרישום היה סכום גדול יותר או לפחות מקביל של כסף מזומן, והשוודיים לא נגעו בה — לא היו בה מיסמכים. כשנודע על הפריצה, למפקח הכללי של המישרטה, בבוקר יום השני, הוא לא יכול היה לעצור בעד עצמו ופרץ בצחוק רועם. רווליו עמד באותה שעה לצאת מלישטמו לסיור בקריית-גת. הוא ביקש לקבל דיווח-שבחו מפורט מזיגל.

כשהוא חוזר בכל מישפט על המילה "המפקד" סיפר לו זיגל כי הפורצים חדרו דרך סולם פשוט לקומה השניה של הבניין, שברו את המשמה באחד החלונות, מבלי לטרוח כלל לעשות זאת בשקט. ניכנסו עם עצלת משא מתקפלת לחדר שבקומה השניה. מהקומה השניה עברו לקומה ה-רביעית, ניגשו ישר לחדר הרישום שם היו שתי הכספות והעלו אחת על העגלה.

לגייס את

השודדים

מעצית קרובה לחדר הרישום. הם הומינו אותה, הכניסו לתוכה את ה-עגלה עם הכספת השוקלת 300 קילוגרם, ירדו לקומה הראשונה, יצאו מהבניין כאילו הם לפחות בעלי הבית, העמיסו את הכספת על מכונית שהמתנייה להם ונסעו בביטחה לדרכם.

רק בשעות אחר הצהריים שיכלל זיגל את גירסתו וטען כי הפורצים השתמשו במנוף המותקן על מכונית. דרכו העמיסו את הכספת. הוא גם הוסיף למישקל הכספת 100 קילוגרם הציב אותו על 400, כל זאת כדי להראות כי המתנכלים לו היו מקצועיים ושויים בתחרות.

לאחר השיחה עם זיגל הפך מצב רוחו של המפקד לקודר יותר, אולם בצחוק מהול בכאב הוא אמר לאחד הקצינים שעמדו לידו: "אם נתפסו את השודדים, כדאי יהיה לגייס אותם למישרטה ולצרף אותם אל זיגל, אולי ילמדו שם משהו." רווליו הורה שלא לתת לדיעה פירסום לפני שעות אחר הצהריים. באותו יום הופיע רווליו בפני תלמידים בקריית-גת במיפגש של שאלות ותשובות והוא רצה להימעט משאלות מבודחות על השוד בלב המישרטה.

אך המול הרע המשיך לרדוף את ה-מישרטה. באותו יום ניפטר אגאתה כריס-טי מהחוללת, ויצרתו של הרקולה פוארו המפורסם. לאחר הביזיונות האחרונים של המישרטה, אשר שיאם היה השוד הגדול במטה הארצי, אין ספק שרק כריסטי היתה יכולה לחלץ את המישרטה מחידלון כריס-טי שחוסר האונים שלה. אך אגאתה כריס-טי אינה עוד ומישרטת ישראל ממשיכה להיות אבודה.

מפכ"ל המשרטה

פרץ בצחוק

כשנודע לו כי

למעלה משני

מליון ל"י נשדדו

מהמטה הארצי

אולם מלבד הצחוק והלעג כלפי זיגל והמישרטה כולה, לעג שהיה נחלת הציבור כולו בימים האחרונים, ידע זיגל כי הוא יצטרך לענות למפקדיו על מיספר שאלות בלתי נעימות.

החקירה בעצם השוד נישללה מהבלש המפורסם והועברה למחלקה אחרת במישר-טה. חקירה זו תפקידה לתפוס את השוד-דים ולנסות ולמצוא את הכספים השדודים. אך החקירה בפני הוועדה שהקים מפכ"ל המישרטה רב-ניצב שאול רווליו, מכוונת כנגד המחבלים של זיגל ומחלקתו.

בפירסומים אותם הדליפו אנשיו של זיגל למישרטה נלחש כי האחריות על שמירת המיבנה הגדול של המטה הארצי ברחוב אמץ פינת דרך סלמה ביפו אינה של זיגל. עובדה זו נכונה. המיבנה הענק בדרך סלמה משמש חוליות שונות בסניף התל-אביבי של המטה הארצי, ואנשיו של זיגל תופסים רק קומה אחת בבניין בן ארבע הקומות. בחצר הבניין הגדול נימצא המוסך המרכזי של המישרטה, מוסך רחב ידיים, מהגדולים בארץ, וכן תחנת דלק גדולה.

אולם במטה הארצי בירושלים החלו להישמע תמיהות לגבי התנהגותו של זיגל בפרשה זו. "אם הוא ידע שיש כל כך הרבה כסף, יודע שהשמירה אצלו היא אפסית, מדוע לא ביקש תוספת שמירה, ל-פחות לתקופה בה היה אוצר כזה גדול בכספות שלו?" שאלו קצינים בכירים. מפקדו של זיגל, ניצב יעקב קדמי, גם ידע על ההנחיות הברורות שהוא עצמו הוציא לגבי החזקת כספים במישרטה. ל-דבריו מקורות המקורבים לקדמי היה צריך זיגל להעביר את הכסף לבנק מיד לאחר שרשם וסימן את מיספרי השטרות שגיתו פסו. זיגל עצמו הודה כי השטרות סומנו ונירשמו. ידוע גם כי הם נמצאים בכספת שבחדר הרישום כבר למעלה משבוע, ו-למרות זאת לא הועברו לבנק.

אולם יותר מאשר התאמצה המישרטה בימים האחרונים לתפוס את השודדים ו-שללם, היא התאמצה לתרץ ולהסביר את הבדיחה הגדולה. דובר המטה הארצי, שמר אל צחי, אמר לכתב העולם הזה בתשובה לשאלה: "כיצד קרה שהשומרים לא שמו לב לפורצים?" תשובה שתיכנס להיסטוריה המישרטתית: "היה באותו יום גשם, וב-

ה"גונב מגנב פטור"

הדולרים ברחוב לילינבלום כש-שמעו על השוד שנערך במטה הארצי של המישרטה ביפו. חלפני רחוב לילינבלום ידעו כי 200.000 הדולרים, שהם כשני מיליוני לירות ו-200.000 הלירות שנישדדו ממישרדיו של ניצב-מישנה בנימין זיגל, הם כספים אשר הוחרמו מהם בפעולות ראויה אותן ערך זיגל בשבועות האחרונים. המדינה כולה התפוצצה מצחוק כאשר נודע על השוד המוצלח במטה הארצי של המישרטה. קשה להאמין שקיים בארץ תס-ריטאי אשר היה מצליח לחבר עלילה אשר יש בה סממנים קומיים כה רבים כמו בשוד שארע אור ליום השני האחרון.

כשהגיע רב-פקד משה רוונברג לחדרו במחלקה הכלכלית של המישרטה, הוא מצא בו להפתעתו הרבה את בלשי היחידה ה-מרכזית כשהם מחפשים טביעות אצבעות בכל פינה. חדרו של רוונברג, קרוב לחדר הרישום, שם היו מוצבות שתי כספות. עם חוקרי היחידה המרכזית הוא מצא את הבוס שלו, ניצב-מישנה בנימין זיגל שפניו סמוקים ומעוותים מחרון ועלבון. ליוקרתו של זיגל היתה הפריצה למשרדי המישרטה מכה איומה.

כוכב הטלוויזיה

נישדד

יגל נחשב כציבור לאחד הקצינים ה-פופולריים ביותר. בחודשים האחרונים הגיע שיתוף הפעולה של זיגל עם כתבי הטלוויזיה וצלמי העיתונות לשיא אותו לא ידעה המישרטה, אהות בולמוס הפירסום העצמי, מזה זמן רב. לא היתה פרשה כ-לית, פתורה או סתומה, שלזיגל לא היה מה לאמר עליה להמונים. צור, בן-ציון, מוצת החלב, השוחד במישרד הביטחון — כל אלה ורבים אחרים היו תינוקות פרטיים שלו. ברגע שמתעורר חשד כנגד אישיות זו או אחרת, ממהר זיגל לעצור אותה, ולמסור לאחד המעצרים את מלוא הסיפור הטלוויזיוני, להא הוא אוהב להופיע.

זיגל אפילו הטריח את עצמו פעמים רבות, בשעות לילה מאוחרות, לצאת לשדה הקרב עם השוטרים הפשוטים שלו, משום שידע כי למחרת יכתב בעיתון ש"ניצב-מישנה זיגל השתתף אישית בפשיטה." דרגת ניצב-מישנה במישרטה נחשבת ל-בכירה ביותר ומקבילה לדרגת אל"ם בצה"ל.

רק בשבוע שעבר השתתף זיגל עצמו, יחד עם מיספר שוטרים בפשיטה על ביתו של חלפן כספים בתל-אביב, שם נמצאו כמה אלפי דולרים. כאשר תקף אחד החל-פנים את השוטרים שבאו לערוך את ה-פשיטה, מיהר זיגל לבשר לעיתונות על הקרב הגדול ממנו ניצלו חייו בנס הודות לתושייתו ואומץ ליבו.

עתה היכו השודדים את מישרדיו של זיגל עצמו, במיבצע המזכיר רק סרטים אמריקאיים או צרפתיים המעוררים לעג לשוטרים והערצה עצומה לפושעים. כתבי הטלוויזיה שביקשו לראיין את זיגל אחרי שנישדדו נתקלו לראשונה בחייהם בסירוב. הפעם הוא לא היה מוכן להופיע.